

PUHE

Tervetuloa arvoisat juhlavieraat: niin koulun henkilökunta kuin sukulaiset ja ystävätkin. Puhun varmasti meidän kaikkien 45. uuden ylioppilaan puolesta, kun sanon, että olemme iloisia ja kiitollisia, että olette täällä tänään - meidän suurena päivänämmme.

Tämä päivä on, ainakin omasta mielestäni sellainen, että me ylioppilaat voimme keskittyä itseemme: olla ylpeitä saavutuksesta, jonka olemme itse ansainneet enemmän tai vähemmän kovalla työllä. Tänään meidän ei tarvitse, eikä pitäisi, miettiä sitä iankaikkista kysymystä: "Mikä musta tulee isona?"

Tiedän, että jotkut meistä eivät ole sitä intohimoaan, unelma-ammattiaan löytäneet kun taas joillakin kuviot ovat täysin selvät. Kuitenkaan mikään ei ole yhtä varmaa kuin epävarma, suunnitelmat muuttuvat, joten tulevaisuuden ennustamisen sijaan voisimme hieman kelata taaksepäin ja miettiä näitä kolmea vuotta, jotka olemme Joutsan lukiossa viettäneet. Niihin vuosiin mahtuu enemmän kuin monet uskoisivat: niin iloisia, surullisia, ärsyttäviä kuin eppisiäkin hetkiä, joita varmasti muistellaan vielä kauan.

Yksi semmoinen hetki, jonka itse varmasti muistan vuosienkin päästä oli se, kun aloitin lukionkäynnin täällä. Tulen siis tuolta Kangasniemen puolelta ja kun aloitin opiskeluni täällä en tuntenut yhtäkään henkilöä omalta vuosikurssiltani. Ehdin jo säikähtää mihin olen itseni sotkenut, kun kaikki muut tuntuivat tuntevan toisensa tuntevan jo ala-asteen puolelta. Opettajatkin oli muille enemmän tai vähemmän tuttuja. Kuitenkin meidät kaikki muualta tulleet otettiin lämpimästi vastaan ja ainakin itse tunsin olevani osa porukkaa jo parin hassun viikon päästä. Se tunne jatkui minulla ja varmasti monella muullakin näiden kolmen vuoden läpi.

Kuitenkaan lukionkäynnissä yllättävintä ei ehkä ole ollut se miten hyvä ja toimiva ryhmä meistä lopunperin tuli, vaikka oppilaita oli näinkin paljon. Yllättävintä on ollut se, miten nopeasti aika on kulunut; kun ensimmäisenä vuonna pääsi sen alkujännityksen yli, niin sen jälkeen kaikki tuntu menevän hirveen nopeasti. Tiedän, että tämä kuulostaa ihan kolossaaliselta kliseeltä, mutta oikeasti tuntuu siltä, että vasta äsken oli se eka koulupäivä, vanhojen tanssit, joulunäytelmä, potkiaiset ja penkkarit.

Ylioppilaskirjoituksetkin menivät ohi enne kuin niitä ehti edes kunnolla kauhistua ja hyvä niin.

Nyt tuo kaikki on kuitenkin ohi ja on aika vilkuttaa heipat tälle oppilaitokselle ja vaihtaa seuraavaan, missä ikinä se onkin. Tämän koulun arki muuttuu nyt johonkin muuhun ja on aika vaihtaa maisemaa. On myös aika hyvästellä vanhat luokkatoverit ja vain toivoa, että jaksamme pitää yhteyttä heihin. Toivon myös, että me kaikki saamme tulevissa kouluissamme ja työpaikoissamme yhtä hienoja ja mieleenpainuvia muistoja kuin mitä ainakin itse sain täällä Joutsan lukiossa. Tästä on hyvä jatkaa. Kiitokset siis kaikille koulun henkilökunnan jäsenille, jotka autoitte meitä kukin omalla tavallanne. Kiitokset perheille ja ystäville, jotka autoitte meitä kun opiskelu ei ollut ruusuilla tanssimista. Ja ennen kaikkea kiitokset teille lakkipäisille ystävilleni, te teitte lukionkäynnistä helpompaa mitä koskaan uskalsin toivoakaan sen olevan.

Kiitos